

בבית המשפט העליון

בש"פ 9129/15

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: שמעון קופר (קופרשמיד)

בקשה אחת-עשרה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: כ"ד בטבת התשע"ו (5.1.2016)

בשם המבקשת: עו"ד מורן פולמן

בשם המשיב: עו"ד דן באומן; עו"ד איתי בר עוז

החלטה

בקשה אחת-עשרה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), בגדרה מבוקש להאריך את מעצרו של המשיב בתשעים ימים, החל מיום 11.1.2016 או עד למתן פסק בתפ"ח 47934-11-12 בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם.

1. הרקע להליך דנא, וכך ההליכים הקודמים בעניינו של המשיב, פורטו בהרחבה בהחלטות קודמות (ראו ההחלטה האחרונה בשורת ההחלטות שניתנו בבית משפט זה בעניין מעצר המשיב: בש"פ 6532/15, החלטה מיום 11.10.2015, השופט מ' מזוז) ועל כן נחזור בקצרה אך על עיקרי הדברים.

ביום 26.11.2012 הוגש כתב אישום נגד המשיב המייחס לו עבירה של רצח בכוונה תחילה של אשתו השלישית ג'ני מור-חיים ז"ל (להלן: ג'ני). ביום 29.4.2013

תוקן כתב האישום ונוסף לו אישום נוסף (שסומן כאישום הראשון) בעבירה של רצח בכוונה תחילה של אשתו הראשונה אורית קופרשמיט ז"ל (להלן: אורית). על פי כתב האישום המתוקן, בלילה שבין ה-17.1.1994 ל-18.1.1994 המית המשיב את אורית, בדרך שלא הותירה סימן בגופה, ולאחר מכן פיזר כדורים לצד גופתה על מנת ליצור מצג שווא של התאבדות. לפי האישום השני בכתב האישום, המשיב נישא בשנת 2007 לג'ני וזאת בזמן שהוא נמצא במערכת יחסים עם ד"ר מריה זקוטסקי (להלן: מריה), רופאה מרדימה במקצועה. עובר לחודש אוגוסט 2009 הציג המשיב למריה מצג שווא לפיו הוטל עליו לרצוח בשליחות ביטחונית אדם מסוים, ושאל אותה האם ישנו חומר קטלני שלא יתגלה בבדיקה טוקסיקולוגית. בעקבות כך, העבירה לידיו מריה חומר קטלני ומזרק והסבירה לו את אופן השימוש בהם. בלילה שבין ה-20.8.2009 ל-21.8.2009 המית המשיב את ג'ני, באמצעות החדרת החומר שמסרה לו מריה לגופה. בכתב האישום מתוארים, בנוסף, מצגי שווא שונים וכזבים שהמשיב הציג בפני גורמים שונים, ביניהם מצגים שסייעו לו, לכאורה, במימוש מזימותיו הקטלניות.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום (שבאותו שלב ייחס למשיב רצח בכוונה תחילה של ג'ני בלבד) הוגשה בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים נגדו. ביום 18.4.2013 קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב, והורה על מעצרו עד תום ההליכים. על החלטה זו הגיש המשיב ערר, אלא שבינתיים תוקן כאמור כתב האישום ונוסף האישום המייחס למשיב את רציחתה של אורית. נוכח האמור, הורה השופט ע' פוגלמן להחזיר את הדיון לבית משפט קמא על מנת שיבחן את התשתית הראייתית הלכאורית גם ביחס לאישום הנוסף (בש"פ 3007/13). בהחלטה מיום 6.6.2013 קבע בית משפט קמא, כי בשלב הנוכחי לא הוצגו ראיות לכאוריות מספיקות בנוגע לאישום הנוסף המצדיקות כשלעצמן מעצר עד תום ההליכים, ואולם לאור ההחלטה הקודמת בנוגע לאישום המקורי, יותר המשיב במעצר עד תום ההליכים. עררים שהגישו שני הצדדים על החלטה זו נדחו על-ידי השופט נ' הנדל (בש"פ 4844/13 ובש"פ 4983/13).

3. בחלוף תשעה חודשים מיום הגשת כתב האישום הוארך מעצרו של המשיב פעמיים בהסכמה (בש"פ 5615/13; בש"פ 7511/13). ביום 11.2.2014 הוארך מעצרו של המשיב בשלישית שלא בהסכמה (בש"פ 927/14, השופטת ד' ברק-ארז); ביום 15.5.2014 הוארך מעצרו של המשיב בפעם הרביעית שלא בהסכמה (בש"פ 3221/14, השופט י' עמית); ביום 14.8.2014 הוארך מעצרו של המשיב בפעם החמישית שלא בהסכמה (בש"פ 5441/14, השופטת ד' ברק-ארז); וביום 11.11.2014 הוארך מעצרו של המשיב בשישית שלא בהסכמה (בש"פ 7383/14, השופט א' רובינשטיין). מאז, הוארך

מעצרו של המשיב שלוש פעמים נוספות בהסכמתו (בש"פ 847/15, בש"פ 2870/15 ובש"פ 5089/15) וכן פעם נוספת, ביום 11.10.2015, שלא בהסכמתו (בש"פ 6532/15, השופט מ' מזוז).

4. אשר להליך העיקרי – ביום 15.1.2015 הוגשו סיכומי המדינה. ביום 1.6.2015 הגישה ההגנה את סיכומיה, וזאת לאחר שמועד ההגשה נדחה פעמיים לבקשתה. ביום 13.7.2015 נשמעה השלמת הסיכומים בעל-פה, ובית המשפט דחה את מתן הכרעת הדין למועד שטרם נקבע. בדיון בבקשה דנא מסרה באת כוח המבקשת, כי במענה לפניית המדינה לבית משפט קמא נמסר כי אין, לעת הזו, צפי באשר למועד מתן הכרעת הדין.

5. בבקשה להארכת המעצר טוענת המבקשת, כי המעשים המיוחסים למשיב מעידים על מסכנותו הרבה, וכי התשתית הראייתית מלמדת על אדם מתוחכם ובעל אישיות אפלה ומסוכנת. המבקשת מפנה להחלטות קודמות בעניין הארכת מעצרו של המשיב, בהן נקבע כי קיים חשש ששחרורו יגרום לשיבוש הליכים ולהימלטות מאימת הדין. בשל האמור, ונוכח השלב המתקדם בו נמצא משפטו של המשיב, סבורה המבקשת כי המשך מעצרו של המשיב הוא חיוני ומוצדק.

6. באי כוח המשיב עמדו על התקופה הממושכת מאד במהלכה נתון המשיב במעצר בטרם הסתיים משפטו, למעלה משלוש שנים. עוד נטען כי מדובר בתיק מורכב וסבוך, שההכרעה בו תיעשה על יסוד ראיות נסיבתיות, כך שגם אם נקבע שיש בידי המבקשת ראיות לכאורה לאישום השני, אין לשלול את האפשרות שבסופו של יום יימצא המשיב זכאי. לטענת המשיב, מורכבות הפרשה מסבירה גם את העובדה שטרם הוכרע הדין, ואין להגנה טרוניות בעניין זה כלפי בית משפט קמא, אך הגיעה העת ליתן למעצר הממושך עד מאד משקל מוגבר במערכת שיקולי בית המשפט בבקשה להארכת המעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים. הסניגורים היפנו להחלטתו של השופט א' א' לוי בבש"פ 22/07 מדינת ישראל נ' ג'אנו (24.1.2007), בה נאמרו, בין היתר, הדברים הבאים:

"מול אינטרס הציבור להיות מוגן מפני סכנתם של נאשמים שנקראו לתת את הדין בגין עבירות קשות שיוחסו להם, ניצב עניינם של אותם נאשמים, שכידוע כל עוד לא הוכחה אשמתם עומדת להם חזקת החפות. זכותם של נאשמים אלה היא כי דינם יוכרע, לשבט או לחסד, תוך פרק זמן סביר, הואיל ולעתים קשים הם

עינויי הדין לא פחות מאשר העונש לו צפוי הנאשם, אם יורשע".

עוד נטען כי המשיב היה חופשי מספר שנים לאחר שנפתחה החקירה הראשונה בעניין הפרשה, משנת 2009, ולא נרשמו הפרות חוק מצדו. לפיכך טען המשיב כי הגיע העת לבחון אפשרות שחרורו בתנאים ולשם כך להורות לשירות המבחן להכין תסקיר מעצר.

7. מדובר במקרה קשה ויוצא דופן. מהצד האחד לכאורה בפנינו משיב מסוכן ביותר, שלסיכון הנשקף ממנו נלווים תחכום ומניפולטיביות. עמדו על כך חבריי בשורת ההחלטות שניתנו בעניין מעצרו של המשיב ואין צורך לחזור על הדברים. מהצד השני, מדובר בתקופת מעצר בטרם הכרעת דין מופלגת במשכה. לא זו אף זו – שופטי בית משפט זה חזרו על תקוותם כי הכרעת הדין תינתן במהלך תקופת הארכת המעצר עליה הורו (השופט שהם בבש"פ 5089/15 מיום 5.8.2015 והשופט מזוז בבש"פ 6532/15 מיום 11.10.2015), אך תקוותם נכזבה. בהתחשב במורכבות והיקף התיק, כמו גם בעומס המוטל על בית המשפט, רחוק אני מלקבוע כי העיכוב במתן הכרעת הדין הוא בלתי סביר. ואולם, בנסיבות, סבורני כי אין מנוס מלהחל בבחינת האפשרות להורות על מעצר בפיקוח אלקטרוני, שכן התקווה שהובעה בהחלטות הנ"ל לגבי מתן הכרעת דין לא התגשמה לעת הזו. כאמור, לכאורה מדובר במשיב מסוכן ביותר, גם אם לכאורה מדובר במסוכנות שכוונה כלפי קרובים למשיב וכך קל יותר להתגונן מפניה, ולפיכך יידרשו תנאים הדוקים שיבטיחו בצורה סבירה מפני מסוכנותו. תנאים כאלה יידרשו גם על מנת להקהות את החשש המובנה מפני התחמקות מאימת הדין, בהתחשב בעוצמת הסיכון בפניו עומד המשיב למקרה שיורשע. מכאן, שכלל לא מובן מאליו שתימצא חלופה ראויה, אך סבורני שנוכח התמשכות ההליך הגיעה העת לבחון נושא זה.

8. התוצאה היא שאני מאריך את מעצר המשיב בתשעים יום החל מיום 11.1.2016 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 11-12-47934 בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם.

חרף האמור לעיל, ישוחרר המשיב ממעצרו ככל שיציע חלופה שתאפשר מעצר בפיקוח אלקטרוני שתיבחן על ידי שירות המבחן ותימצא על ידי בית המשפט המחוזי ראויה והולמת. לשם כך יפנה המשיב לשירות המבחן עד ליום 13.1.2016 ותסקיר המעצר יוגש לבית המשפט המחוזי בתוך 21 יום שלאחר מכן. בית המשפט המחוזי ייקבע דיון סמוך לאחר קבלת התסקיר. מודגש, כי לבית המשפט המחוזי שיקול דעת

מלא להחליט בדבר אפשרות שחרור המשיב ממעצר בפועל ובדבר התנאים לכך, ככל שיימצא לנכון. בין היתר רשאי בית המשפט המחוזי להביא במניין שיקוליו את התקדמות ההליך העיקרי מאז מתן ההחלטה דנא.

ניתנה היום, כ"ד בטבת התשע"ו (5.1.2016).

ש ו פ ט